

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “КАРПЕНКО ТА МАРКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заяви №№ 1351/06 та 2433/06)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

18 вересня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Карпенко та Марков проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
п. Райт Маруст (Rait Maruste),
п. Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
п. Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
п. Марк Віллігер (Mark Villiger),
пані Міряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
пані Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), судді,
та пані Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 26 серпня 2008 року,
постановляють таке рішення, що було прийнято того дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявами (№ 1351/06 та № 2433/06), поданими до суду 16 грудня 2005 року громадянами України п. Олексієм Єфимовичем Карпенком та п. Валерієм Анатолійовичем Марковим (далі — заявники) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим, Міністерство юстиції.
3. 18 грудня 2006 року Суд вирішив направити Уряду скарги на порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції, а також статті 1 Першого протоколу. Згідно з пунктом 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті справи та її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявники народилися в 1935 році та в 1964 році відповідно та мешкають в м. Горлівка.
5. Двома рішеннями від 27 грудня 2004 року Калінінський районний суд м. Горлівки Донецької області зобов'язав колишнього роботодавця заявників, державне підприємство ВАТ Горлівський завод «Реммаш» сплатити заявникам відповідно 10 289,20¹ грн. та 9602,79² грн. заборгованості із заробітної плати.
6. 8 лютого 2005 року Калінінським відділом державної виконавчої служби Горлівського міського управління юстиції (далі — державна виконавча служба) відкрито виконавче провадження за рішенням, винесеним на користь п. Карпенка.
7. 22 лютого 2005 року державною виконавчою службою відкрито виконавче провадження з виконання рішення, винесеного на користь п. Маркова.
8. Постановою від 13 липня 2005 року державна виконавча служба закінчила два вищезазначених виконавчих провадження.
9. Двома рішеннями від 19 та 26 серпня 2005 року відповідно Калінінський районний суд м. Горлівки Донецької області скасував постанову від 13 липня 2005 року щодо обох заявників та зобов'язав відновити виконавче провадження.
10. 30 вересня та 10 жовтня 2005 року державна виконавча служба відновила виконавче провадження за рішеннями, винесеними на користь заявників.

¹ Приблизно 1466,64 євро.

² Приблизно 1368,98 євро.

11. 24 жовтня та 21 грудня 2005 року відповідно заявники звернулись з судовим позовом до державної виконавчої служби щодо відшкодування шкоди, завданої невиконанням рішень від 27 грудня 2004 року, винесених на їх користь.

12. 7 грудня 2005 року та 25 січня 2006 року суд ухвалив вважати неподаними позовні заяви заявників через недотримання передбачених законом вимог щодо подання позовної заяви. Заявники не оскаржували ці ухвали.

13. Пан Карпенко подав нову позовну заяву, цього разу дотримавшись вимог щодо подання заяви. Постановою від 12 квітня 2006 року Калінінський районний суд м. Горлівки відмовив п. Карпенку в задоволенні позову, оскільки не визнав незаконною бездіяльність державної виконавчої служби. Суд встановив, що невиконання було зумовлено тим, що щодо підприємства було порушено справу про банкрутство та за ухвалою Господарського суду Донецької області від 18 жовтня 2002 року розпочато ліквідаційну процедуру. Ухвалою від 6 липня 2006 року апеляційний суд Донецької області залишив без задоволення апеляційну скаргу п. Карпенка. Заявник не оскаржував ці процесуальні документи.

14. 7 листопада та 1 жовтня 2007 року державною виконавчою службою заявникам сплачено заборгованість в розмірі 4663,55³ грн. та 5581,32⁴ грн.

15. Рішення, винесені на користь заявників, залишаються частково невиконаними.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

16. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine) (№ 67534/01, пп. 16–18, рішення від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. ОБ'ЄДНАННЯ ЗАЯВ

17. Відповідно до пункту 1 правила 42 Регламенту Суду Суд об'єднує заяви з огляду на спільне фактичне та юридичне підґрунтя.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

18. Заявники стверджують, що невиконання рішень, винесених на їх користь, призводить до порушення їх прав, передбачених пунктом 1 статті 6, статтею 13 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу, які передбачають:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

³ Приблизно 649 євро.

⁴ Приблизно 796,45 євро.

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

A. Щодо прийнятності

19. Суд констатує, що заяви не є явно необґрунтованими в контексті пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд не вбачає жодних інших підстав для визнання заяв неприйнятними. Тому Суд визнає їх прийнятними.

B. Щодо суті

1. Щодо дотримання пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу

20. Уряд посилається на фінансові труднощі державного підприємства, про яке йдеться, та наполягає на тому факті, що розпочато процедуру санації та що вимоги кредиторів задовольняються в порядку черговості в залежності від поповнення коштів на рахунок підприємства-боржника. Уряд стверджує, що надмірна тривалість виконання була зумовлена необхідністю дотримати належний баланс між інтересами різних осіб.

21. Заявники висловлюють заперечення щодо цих тверджень.

22. Суд зазначає, що станом на цей час два рішення від 27 грудня 2004 року залишаються частково невиконаними близько трьох років та шести місяців.

23. Суд нагадує, що він неодноразово розглядав справи, в яких порушувались питання, подібні до питань у даній справі, та встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу (див., наприклад, рішення у справах «Ромашов проти України» (Romashov c. Ukraine), № 67534/01, п. 27, від 27 липня 2004 року; «Войтенко проти України» (Voytenko c. Ukraine). Проаналізувавши всю надану інформацію, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, що здатний переконати його дійти іншого висновку в даній справі.

24. Отже, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

2. Щодо дотримання статті 13 Конвенції

25. З огляду на констатацію порушення пункту 1 статті 6 та статті 1 Першого протоколу Суд не вважає за необхідне розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції (див., серед інших рішень, «Деркач та Палек проти України» (Derkatch et Palek c. Ukraine), № 34297/02 та 39574/02, п. 42, від 21 грудня 2004 року).

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

27. Заявники вимагають відповідно 1876 євро та 1750 євро відшкодування матеріальної шкоди, якої вони зазнали, а також 1300 євро та 1150 євро відшкодування моральної шкоди.

28. Уряд оскаржив ці вимоги.
29. Суд вважає, що Уряд повинен сплатити заявникам суми за рішеннями національного суду, які досі залишаються несплаченими.
30. Вирішуючи на засадах справедливості, як того вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує кожному заявнику 800 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

31. Заявники не висловили жодних вимог з цього приводу.
32. Тому Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

33. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Вирішує* об'єднати заяви.
 2. *Оголошує* заяви прийнятними.
 3. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
 4. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу.
 5. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати окремо скаргу на порушення статті 13 Конвенції.
 6. *Постановляє*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити кожному заявнику заборгованість, яка їм досі належить за рішеннями суду, та 800 (вісімсот) євро в якості справедливої сатисфакції плюс будь-який податок, який може бути стягнутий з цих сум;
 - б) зазначені суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - в) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на ці суми нараховуватиметься простий відсоток (interest simple) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.
 7. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.
- Вчинено французькою мовою і повідомлено в письмовій формі 18 вересня 2008 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdik)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова